

Arrest

nr. 267 092 van 24 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 september 2018 om internationale bescherming. Op 19 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 15 januari 2020 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op 20 januari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 februari 2020 laat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie aan de commissaris-generaal weten dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven

aan de oproeping om zich aan te bieden en dat hij bijgevolg geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

1.3. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 22 september 2020 een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 10 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 10 februari 2021 een vierde verzoek in om internationale bescherming. Op 22 maart 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de plaats Pindi Bhago, in de Punjab, alwaar u uw hele leven gewoond hebt. U zou de Ahmadi-variant van de islam belijden.

Op een dag passeerde u op weg naar uw boerderij een heilige plaats van de Sjiieten. U zag daar twee mannen vechten met twee kinderen, en besloot om tussen te komen. De twee mannen vielen daarop u aan, totdat enkele voorbijgangers tussenkwamen. Daarop bedreigden de vechtersbazen u en zeiden dat ze zouden terugkomen. Dit deden ze ook een kwartier later, gewapend. Toen één van hen in de lucht schoot ging u zich verstoppen, terwijl zij uw boerderij overhoop haalden. U bleef zich verstoppen tot 's avonds en keerde dan terug naar huis.

Enkele dagen later werd u bedreigd door de broer van één van de ruziezoekers. Omdat hun familie connecties heeft met een lid van het provinciale parlement, besloten u en uw vrouw dat jullie beter tijdlang bij uw schoonfamilie in Rabwah konden blijven. Toen u evenwel de man belde die u de zorg van uw koeien had gelaten, wist hij te zeggen dat ook hij bedreigd was. Daarop droeg u hem op om uw koeien te verkopen, en besloot u dat u maar beter het land kon verlaten. Nadat u het land had verlaten, heeft één van de ruziezoekers iemand per ongeluk vermoord in een poging iemand anders te doden, wat evenwel los staat van uw geschil met hem.

U verliet het land in 2016 en reisde via Iran en Turkije naar Europa, maar brak uw voet in Servië. Daarna deed u wel 15 pogingen om verder te reizen voor u daar ook daadwerkelijk in slaagde, waardoor u pas 27 augustus 2018 België binnenkwam, en op 17 september verzocht om internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legde u kopieën voor van: uw Pakistaanse identiteitskaart, paspoort, Pakistaanse identiteitskaart van uw vrouw, geboorte- en scholingscertificaten van uw kinderen, een certificaat van de Ahmadi-gemeenschap in België, een foto van u met de Ahmadi Kalief, een documenten omtrent te moord gepleegd door één van uw belagers, en documenten omtrent familieleden in Europa. Uw advocaat stuurde naderhand ook nog opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud.

Op 19 december 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen onvoldoende ernstig waren, en bovendien ook maar weinig aannemelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Hierop verliet u België en ging u naar Duitsland, waar u in de zomer van 2019 een verzoek om internationale bescherming deed. U verbleef hier een half jaar, waarna België bevoegd verklaard werd voor uw verzoek en u naar België werd overgebracht. U deed hier ook een tweede verzoek om internationale bescherming op 20 januari 2020. U bent evenwel niet opgedaagd voor het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop u op 13 februari 2020 geacht werd afstand te hebben gedaan van uw verzoek.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 22 september 2020 een derde verzoek om internationale bescherming. U geeft bij dit derde verzoek aan dat u bij uw vorige verzoeken zaken "verkeerd verklaard" had, en verwijst nu enkel naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. Ter staving van uw derde verzoek legt u prints van een aantal nieuwsartikelen voor.

Op 10 november 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal uw derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk omdat u geen nieuwe elementen aanbracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 10 februari 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwijst bij uw huidige verzoek wederom naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. U voegt ook toe dat de dochter van uw broer gedwongen geweest zou zijn om te trouwen met een niet-Ahmadi. In de nasleep hiervan zou deze persoon bovendien een klacht tegen u hebben gedaan omdat u dit met geweld zou hebben proberen verhinderen. Om uw derde verzoek te staven legt u kopieën voor van een klacht van uw broer, de klacht van de ontvoerder, een brief van de Pakistaanse ambassade om uw aanwezigheid in België te bevestigen, en een brief waarin u zich uw situatie in België beklagt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Daar waar u verwijst naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan, kan het volgende opgemerkt te worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

In deze voegt u bij dit vierde verzoek twee zaken toe: dat de dochter van uw broer ontvoerd en gedwongen om te trouwen met een niet-Ahmadi zou zijn, en dat deze persoon een klacht tegen u en enkele anderen gedaan zou hebben.

U houdt evenwel voor dat er in de nasleep van het gedwongen huwelijk een klacht tegen u geformuleerd zou zijn omdat u uw nichtje zogezegd geslagen zou hebben in de nasleep van het huwelijk. Hierover kan primo opgemerkt worden dat u om het gedwongen huwelijk waarvan sprake aan te tonen, enkel een weinig kwalitatieve kopie kan voorleggen van wat een aangifte door uw broer zou zijn (document 1). Er

vallen evenwel geen details over het voorgehouden incident uit dit document op te maken (verklaring meervoudig verzoek dd. 3 maart 2021, afdeling 18.), en het betreft bovendien slechts een kopie, welke steeds onderhevig kan zijn aan knip- en plakwerk. De strepen en vreemde oriëntatie van delen van het document doen het er ook enigszins gekunsteld uitzien. Op de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten wordt infra ingegaan.

Secundo kan u om de klacht tegen u aan te tonen enkel een kopie van deze klacht voorleggen (document 2), welke tevens onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk etc. Bovendien stemt deze klacht op een belangrijk punt niet overeen met uw verklaringen: de naam van de vrouw die geslagen zou zijn is volgens dit document "Man Mustaghisha", en niet Sobia, zoals u beweert (verklaring meervoudig verzoek dd. 3 maart 2021, afdeling 18.).

Tertio is het ook maar de vraag waarom de persoon die uw nichtje zou dwingen om met haar te trouwen, plots u en een aantal andere geloofsgenoten van u die op het moment van het voorgehouden incident al tijdlang in België woonden bij zijn klacht zou betrekken (verklaring meervoudig verzoek dd. 3 maart 2021, afdeling 18.). Zelfs al was het hem er enkel om te doen Ahmadi's te treiteren, dan nog is het zeer twijfelachtig dat hij als doelwit personen zou kiezen die reeds, vanuit zijn standpunt, met succes verdreven zijn uit Pakistan en die hij met deze aanklacht niet rechtstreeks meer kon treffen. Een dergelijk document komt daarom maar zeer gekunsteld over, louter om een vrees voor vervolging te kunnen fabriceren. De door u voorgehouden incidenten in Pakistan en aangereikte documenten komen daarom maar weinig overtuigend over.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van

de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker haalt de door hem geschonden geachte bepalingen aan en licht als volgt toe op welke wijze hij deze bepalingen geschonden acht:

"Verzoeker benadrukt in zijn laatste asielaanvraag de situatie over de dochter van zijn broer die gedwongen is geweest om te trouwen met een niet-Ahmadi en de algemene ernstige situatie voor Ahmadi's in Pakistan.

De situatie over de dochter van zijn broer die gedwongen is geweest om te trouwen met een niet-Ahmadi

De dochter van zijn broer werd gedwongen om te trouwen met een niet-Ahmadi. Deze persoon heeft een klacht tegen verzoeker ingediend, omdat verzoeker geweld zou hebben gebruikt om het gebeuren te verhinderen.

De ontvoerder behoort niet tot de Ahmadiyya-gerneenschap. Verzoeker loopt hierdoor extra gevaar om gearresteerd of gedood te worden, omdat hij tot een religieuze minderheid behoort.

CGVS verklaart dat de kopieën van de klachten die verzoeker heeft neergelegd onderhevig kunnen zijn aan knip-en plakwerk.

De originele documenten zijn bij de politie in Pakistan. Het is dus onmogelijk dat de verzoeker die heeft. Hij heeft deze kopieën ontvangen via PDF via zijn zus N. (...). Zonder zeker te zijn kan CGVS verzoeker niet beschuldigen van fraude. Het is louter een vermoeden van CGVS dat het knip- en plakwerk kan zijn.

Verzoeker was in België op het moment dat ontvoerder beweerd dat hij het meisje heeft geslagen. Dus het is onmogelijk dat verzoeker het meisje heeft geslagen. Verzoeker kan dit bewijzen met het document van de ambassade van Pakistan in België.

De algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan is als volgt:

Er is een toename van gewelddadige aanvallen op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap. Sinds juli 2020 zijn er minstens vijf schijnbaar gerichte moorden gepleegd op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap. De Pakistaanse autoriteiten hebben geweld tegen Ahmadi's, wiens recht op vrijheid van godsdienst en overtuiging volgens de Pakistaanse wet niet wordt gerespecteerd, al lang

gebagatelliseerd en zelfs aangemoedigd. De recente golf van moorden onderstreept op tragische wijze de ernst van de bedreigingen waarmee ze geconfronteerd worden. Human Rights Watch, Amnesty International en de International Commission of Jurists (ICJ) stellen dat de Pakistaanse autoriteiten dringend en onpartijdig onderzoek moeten voeren naar de toename van de gewelddadige aanvallen op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap.

Een aantal gewelddadige incidenten die gepleegd zijn aan de Ahmadiyya-gemeenschap:

- Een tiener zou de 31-jarige Tahir Mahmood dodelijk hebben neergeschoten toen hij de deur van zijn in de wijk Nankana Sahib, in Punjab, opende. Mahmood's vader en twee ooms raakten gewond bij de aanval. De verdachte bekende de familie te hebben aangevallen vanwege religieuze verschillen.
- In de stad Peshawar, provincie Khyber, werd de 82-jarige Mahmood Khan dodelijk neergeschoten tijdens het wachten op een busstation.
- Twee mannen op een motorfiets stopten de auto van de 57-jarige Dr. Naeemuddin Khattak, een professor aan het Government Superior Science College, en vuurden vijf schoten af waarbij hij werd gedood. Zijn familie zei dat hij een dag eerder ruzie had over een religieuze kwestie met een collega. Jamaat-i-Ahmadiyya, een gemeenschapsorganisatie, gaf een verklaring af waarin hij zei dat Khattak eerder bedreigingen had ontvangen en het doelwit was vanwege zijn geloof.
- De 61-jarige Meraj Ahmed werd dodelijk neergeschoten toen hij zijn winkel in Peshawar sloot.
- Een vermeende 19-jarige doodde de 57-jarige Tahir Ahmad Naseem in een goed beveiligde rechtszaal. Naseem stond terecht voor beschuldigingen van godslastering. In een video die circuleerde op sociale media, stelt de verdachte dat Naseem een "godslasteraar" was.
- Bloedbad aan twee moskeeën van de Ahmadiyya-minderheid. Bij het geweld vielen zeker 70 doden.

Opeenvolgende Pakistaanse regeringen slagen er niet in de mensenrechten en veiligheid van de Ahmadiyya-gemeenschap te beschermen. Het wetboek van strafrecht discrimineert expliciet religieuze minderheden en richt zich op Ahmadi's door hen te verbieden zich indirect of direct voor te doen als moslim. Ahmadi's mogen hun geloof niet publiekelijk verklaren of propageren, moskeeën bouwen en de moslim oproepen tot gebed.

De autoriteiten arresteren en beschuldigen de Ahmadiyya-gemeenschap van godslastering en andere overtredingen vanwege hun religieuze overtuigingen. De politie is vaak medeplichtig aan intimidatie en het aanklagen van Ahmadi's. De politie grijpt vaak niet in om geweld tegen Ahmadi te stoppen.

De Pakistaanse regering bevordert discriminerende praktijken tegen Ahmadi's. Alle Pakistaanse moslimburgers die een paspoort aanvragen, zijn verplicht om een verklaring te ondertekenen waarin expliciet wordt verklaard dat ze de oprichter van de Ahmadiyya-gemeenschap als een "bedrieger" beschouwen en Ahmadi's als niet-moslims beschouwen.

Pakistaanse wetten tegen de Ahmadiyya-gemeenschap schenden de internationale wettelijke verplichtingen van Pakistan onder het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (ICCPR), dat Pakistan in 2010 ratificeerde, inclusief het recht op gewetensvrijheid, religie, meningsuiting en vereniging, en om de eigen religie te belijden en uit te oefenen. Onafhankelijke deskundigen van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties, waaronder de speciale rapporteurs voor de vrijheid van godsdienst of levensovertuiging en de speciale VN-rapporteur voor minderheidskwesties, en de speciale rapporteur voor buitengerechtelijke, summiere of willekeurige executies, zijn bezorgd over de vervolging van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Het hoofdkwartier van de Ahmadi's in Pakistan is gevestigd in Rabwah (officiële naam Chenab Nagar).

Het IRB-rapport merkt op dat Ahmadi's geen toestemming hebben om religieuze conferenties te houden in Rabwah en dat vreedzame bijeenkomsten van de religieuze groepering door de autoriteiten niet worden toegestaan, interacties met de leden van de gemeenschap en deelname aan hun activiteiten laten ook zien dat Rabwah, ondanks dat het een stad is die overwegend Ahmadi is, een gevoelige plaats blijft, waar individuen belegerd worden door een onsterfelijk gevoel van bedreiging, die effectief hun dagelijks leven en routineactiviteiten in gevaar brengt.

De Ahmadiyya moslingemeenschap in Pakistan vertelde het IHRC, zoals geciteerd in een nota aan het CPIT, gedateerd 8 juni 2018, dat Rabwah niet veiliger is dan enige andere plaats in Pakistan en potentieel een riskante plek is om te wonen, als men afgaat op de uitgesproken wensen en intenties van anti-Ahmadi sentiment in Rabwah van mainstream moslims. Het moet ook worden benadrukt dat anti-Ahmadi-wetten evenzeer van toepassing zijn in Rabwah. Als gevolg van het regeringsbeleid is jarenlang een groot aantal Ahmadi's uit Rabwah voor de rechter gebracht. Tweemaal werd op bevel van de politieke leiding de gehele Ahmadi-bevolking van Rabwah in strafzaken veroordeeld.

Artikel 298C van het Pakistaanse Wetboek van Strafrecht (PPC) verbiedt een Ahmadi om hun religieuze overtuiging te prediken en te verspreiden. Het IHRC/AHRC 2017 fact finding rapport merkt op dat op grond van dit artikel een Ahmadi een gevangenisstraf van maximaal driejaar of een boete kan krijgen als hij of zij "zijn geloof predikt of uitdraagt, of anderen uitnodigt om zijn geloof te aanvaarden, door woorden, gesproken of geschreven, of door zichtbare afbeeldingen, of op welke wijze dan ook. Verder verbiedt artikel 298C Ahmadi's zich direct of indirect "voor te doen als moslims" "of de gevoelens van

moslims te kwetsen". De losse formulering van de wet betekent dat zij regelmatig wordt misbruikt om Ahmadi's lastig te vallen en te discrimineren.

Iemand die zich bekeert tot een ander geloof of de islam op een andere manier afzweert, kan worden vervolgd wegens godslastering, waarop de doodstraf staat. De Pakistaanse samenleving in het algemeen staat zeer vijandig tegenover bekeerlingen, met berichten over bekeerlingen die worden lastiggevalen, aangevalen en "gemarteld".

In een nota aan het CPIT, gedateerd 25 april 2018, verklaarde het IHRC dat de situatie voor bekeerlingen [tot het Ahmadi-geloof extreem moeilijker en gevaarlijker is. Als de bekering in het openbaar wordt verklaard dan moet een dergelijke persoon ernstige gevolgen onder ogen zien en zou hij/zij wettelijk tot niet-moslim worden verklaard en op grond van de Blasfemiewetten kunnen worden gedood.

Het IHRC merkt op dat indien een bekering tot het Ahmadi-geloof geheim blijft, te maken krijgt met sociale excommunicatie, geestelijke foltering en nadelige en discriminerende behandeling.

(...)

De algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan is onveilig en gevaarlijk. Verzoeker belijdt de Ahmadi-variant van de Islam. Dit behoort tot de religieuze minderheid. Mensen die behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap en die dus de Ahmadi-variant van de Islam belijden worden gediscrimineerd. De Pakistaanse regering bevordert discriminerende praktijken tegen Ahmadi's. Het wetboek van strafrecht discrimineert expliciet religieuze minderheden en richt zich op Ahmadi's door hen te verbieden zich indirect of direct voor te doen als moslim. Ahmadi's mogen hun geloof niet publiekelijk verklaren of propageren, moskeeën bouwen en de moslim oproepen tot gebed.

De autoriteiten arresteren en beschuldigen de Ahmadiyya-gemeenschap van godslastering en andere overtredingen vanwege hun religieuze overtuigingen. De politie is vaak medeplichtig aan intimidatie en het aanklagen van Ahmadi's. De politie grijpt vaak niet in om geweld tegen Ahmadi te stoppen. Iemand die zich bekeert tot een ander geloof of de islam op een andere manier afzweert, kan worden vervolgd wegens godslastering, waarop de doodstraf staat. Het IHRC verklaart dat de situatie voor bekeerlingen tot het Ahmadi-geloof extreem moeilijker en gevaarlijker is. Als de bekering in het openbaar wordt verklaard dan moet een dergelijke persoon ernstige gevolgen onder ogen zien en zou hij/zij wettelijk tot niet-moslim worden verklaard en op grond van de Blasfemiewetten kunnen worden gedood. Het IHRC merkt op dat indien een bekering tot het Ahmadi-geloof geheim blijft, te maken krijgt met sociale excommunicatie, geestelijke foltering en nadelige en discriminerende behandeling.

CGVS verklaart bewust te zijn van de situatie in Pakistan, maar benadrukt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming toe te kennen.

CGVS schendt hierbij artikel 48/4§1 Vreemdelingenwet. Verzoeker loopt het gevaar om gefolterd en gedood te worden. Er is sprake van bedreigingen en discriminatie.

De Pakistaanse autoriteiten hebben geweld tegen Ahmadi's. wiens recht op vrijheid van godsdienst en overtuiging volgens de Pakistaanse wet niet wordt gerespecteerd, al lang gebagatelliseerd en zelfs aangemoedigd. Het wetboek van strafrecht discrimineert expliciet religieuze minderheden en richt zich op Ahmadi's door hen te verbieden zich indirect of direct voor te doen als moslim. Ahmadi's mogen hun geloof niet publiekelijk verklaren of propageren, moskeeën bouwen en de moslim oproepen tot gebed.

Pakistaanse wetten tegen de Ahmadi-gemeenschap schenden de internationale wettelijke verplichtingen van Pakistan onder het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (ICCPR). dat Pakistan in 2010 ratificeerde, inclusief het recht op gewetensvrijheid, religie, meningsuiting en vereniging, en om de eigen religie te belijden en uit te oefenen. Het IHRC/AHRC 2017 fact finding rapport merkt op dat op grond van dit artikel een Ahmadi een gevangenisstraf van maximaal drie jaar of een boete kan krijgen als hij of zij "zijn geloof predikt of uitdraagt, of anderen uitnodigt om zijn geloof te aanvaarden, door woorden, gesproken of geschreven, of door zichtbare afbeeldingen, of op welke wijze dan ook. Verder verbiedt artikel 298C Ahmadi's zich direct of indirect "voor te doen als moslims" "of de gevoelens van moslims te kwetsen".

Verzoeker vreest bij terugkeer voor zijn leven. Hij is niet veilig in Pakistan.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 december 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende

nota neer waarin wordt gerefereerd aan het Country of Origin Information Report “*Pakistan Security Situation*” van EASO van oktober 2021.

2.2.3. Op 10 december 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer samen met de COI Focus “*Paikistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 5 juli 2021.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met enkele recente persberichten uit Pakistan neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt aan te voeren. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en dat als volgt luidt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 19 december 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde omdat verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) er op basis van zijn verklaringen over de bedreiging door de broer van iemand die een kind aan het slaan was omdat hij was tussengekomen en over een incident waarbij de persoon die het kind had geslagen na zijn vertrek iemand zou gedood hebben geen indicaties zijn dat deze incidenten daden van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin zijn, (ii) het zeer frappant is dat hij verklaart dat hij naar Rabwah vluchtte, maar geen enkele interesse lijkt te hebben in de vraag of de dreiging nog actueel is, (iii) er sinds zijn vertrek geen problemen meer zijn geweest voor zijn familie, (iv) hij geen enkel stuk voorlegt dat zijn conflict met de persoon die een kind had geslagen kan staven, (v) zijn verklaringen worden aangetast door een aantal tegenstrijdigheden, (vi) het incident dat hij voorhoudt op zich maar weinig aannemelijk is, (vii) hij geen andere incidenten aanhaalt waarom hij het land zou hebben moeten verlaten, (viii) het door hem voorgehouden profiel ook niet van dien aard is dat hij hierdoor een vrees voor vervolging diende te koesteren, en (ix) hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie

Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. Verzoeker werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn tweede verzoek om internationale bescherming omdat hij geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden. Verzoekers derde verzoek om internationale bescherming werd op 10 november 2020 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard vermits hij geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de deze wet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenmin over dergelijke elementen beschikt. Verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming verwijst verzoeker naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan en verklaart hij dat de dochter van zijn broer werd ontvoerd en dat de ontvoerder tegen hem (een valse) klacht heeft ingediend omdat hij de dochter van zijn broer zou hebben geslagen.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een brief van de Pakistaanse ambassade voor, alsook fotokopieën van een klacht van zijn broer, van de klacht van de ontvoerder en van een brief waarin hij zich zijn situatie in België beklagt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Daar waar u verwijst naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan, kan het volgende opgemerkt te worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

In deze voegt u bij dit vierde verzoek twee zaken toe: dat de dochter van uw broer ontvoerd en gedwongen om te trouwen met een niet-Ahmadi zou zijn, en dat deze persoon een klacht tegen u en enkele anderen gedaan zou hebben.

U houdt evenwel voor dat er in de nasleep van het gedwongen huwelijk een klacht tegen u geformuleerd zou zijn omdat u uw nichtje zogezegd geslagen zou hebben in de nasleep van het huwelijk. Hierover kan primo opgemerkt worden dat u om het gedwongen huwelijk waarvan sprake aan te tonen, enkel een weinig kwalitatieve kopie kan voorleggen van wat een aangifte door uw broer zou zijn (document 1). Er vallen evenwel geen details over het voorgehouden incident uit dit document op te maken (verklaring meervoudig verzoek dd. 3 maart 2021, afdeling 18.), en het betreft bovendien slechts een kopie, welke steeds onderhevig kan zijn aan knip- en plakwerk. De strepen en vreemde oriëntatie van delen van het document doen het er ook enigszins gekunsteld uitzien. Op de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten wordt infra ingegaan.

Secundo kan u om de klacht tegen u aan te tonen enkel een kopie van deze klacht voorleggen (document 2), welke tevens onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk etc. Bovendien stemt deze klacht op een belangrijk punt niet overeen met uw verklaringen: de naam van de vrouw die geslagen zou zijn is volgens dit document "Man Mustaghisha", en niet Sobia, zoals u beweert (verklaring meervoudig verzoek dd. 3 maart 2021, afdeling 18.).

Tertio is het ook maar de vraag waarom de persoon die uw nichtje zou dwingen om met haar te trouwen, plots u en een aantal andere geloofsgenoten van u die op het moment van het voorgehouden incident al tijdlang in België woonden bij zijn klacht zou betrekken (verklaring meervoudig verzoek dd. 3 maart 2021, afdeling 18.). Zelfs al was het hem er enkel om te doen Ahmadi's te treiteren, dan nog is het zeer twijfelachtig dat hij als doelwit personen zou kiezen die reeds, vanuit zijn standpunt, met succes verdreven zijn uit Pakistan en die hij met deze aanklacht niet rechtstreeks meer kon treffen. Een dergelijk document komt daarom maar zeer gekunsteld over, louter om een vrees voor vervolging te kunnen fabriceren. De door u voorgehouden incidenten in Pakistan en aangereikte documenten komen daarom maar weinig overtuigend over.

(...)

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen en het wijzen op zijn behoren tot de religieuze minderheid van de Ahmadiyya-gemeenschap en het niet behoren daartoe van de ontvoerder van de dochter van zijn broer, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat de originele documenten bij de politie in Pakistan zijn zodat het onmogelijk is dat hij die heeft, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door nog te betogen dat de commissaris-generaal hem niet kan beschuldigen van fraude zonder zeker te zijn en dat het louter een vermoeden is van de commissaris-generaal dat het knip- en plakwerk kan zijn, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de commissaris-generaal hem niet beschuldigt van fraude, doch slechts vaststelt op basis van objectieve informatie in het administratief dossier dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze te laten namaken, en anderzijds dat de commissaris-generaal niet vermoedt dat de door hem voorgelegde fotokopieën knip- en plakwerk kunnen zijn, doch (in het algemeen) vaststelt dat fotokopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan knip- en plakwerk. Het is vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad wijst er tevens op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze de appreciatie dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de deze wet in aanmerking komt in positieve zin kunnen

doen ombuigen. Dat verzoeker in België was op het moment dat de ontvoerder beweerde dat verzoeker het meisje heeft geslagen en dat het dus onmogelijk is dat verzoeker het meisje heeft geslagen, doet aan het voorgaande dan ook geen afbreuk.

Waar verzoeker nog gewag maakt van een toename van gewelddadige aanvallen op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap en in zijn verzoekschrift enkele voorbeelden geeft van enkele gewelddadige incidenten die gepleegd zijn tegen de Ahmadiyya-gemeenschap, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat *“Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld”* en dat Ahmadi in Pakistan zich in een precare situatie kunnen bevinden, doch op basis van objectieve informatie van oordeel is dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, zodat een individuele beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij deze zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft. De persberichten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt en waarin gewag wordt gemaakt van enkele recente gevallen waarbij Ahmadi's het slachtoffer zijn geworden van geweld in Pakistan doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat de discriminatie in het wetboek van strafrecht, het arresteren en van godslastering beschuldigen van de Ahmadiyya-gemeenschap door de autoriteiten, de medeplichtigheid van de politie aan intimidatie en aan het aanklagen van Ahmadi's, het verbod voor Ahmadi's om hun religieuze overtuiging te prediken en te verspreiden en de sociale excommunicatie die Ahmadi's te beurt kan vallen indien hun bekering geheim blijft nieuwe elementen zijn die niet eerder konden worden opgeworpen in de loop van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. Hoe dan ook kan uit de actuele informatie die door beide partijen in het kader van de procedure werd bijgebracht weliswaar blijken dat Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatie, bedreigingen en geweld, doch niet dat er in Pakistan sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in de zin dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich aanleiding geeft tot problemen met autoriteiten of burgers. De Raad wijst er hierbij nog op dat uit de voorgelegde informatie blijkt dat hoewel in Pakistan de doodstraf staat op godslastering, er nog nooit blasfemie-veroordeelden werden terechtgesteld (aanvullende nota verwerende partij van 10 december 2021, COI Focus *“Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van 5 juli 2021, p. 27).

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de nieuwe elementen die hij aanvoert, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoeker melding maakt van een vrees om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal

conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze analyse niet betwist, laat staan weerlegt, en dat deze analyse bevestigd wordt door de recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij op 7 december 2021 neergelegde aanvullende nota.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, stelt de Raad vast dat er geen nieuwe elementen zijn waaruit kan blijken dat de situatie in de provincie Punjab actueel van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN